

Od autora sfilmovaných bestsellerov
Správa vo fláši, Noci v Rodanthe, Milý John...

NICHOLAS SPARKS

Počítanie zázrakov

IKAR

Jediný okamih môže zmeniť všetko

NICHOLAS SPARKS

Počítanie zázrakov

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Nicholas Sparks
COUNTING MIRACLES

Copyright © 2024 by Willow Holdings, Inc.

All rights reserved.

Translation © 2025 by Zuzana Gašparovičová

Jacket design © 2025 by Juraj Šramko

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0124-4

Pre MUDr. Erica Collinsa
Vie za čo.

*On robí veci prevelké, nesmierne,
divy, ktorým počtu niet.*

Jób 9:10

1. kapitola

I *Marec 2023*

Tanner Hughes vyšiel na verandu chalupy, ktorá kedysi patrila jeho starým rodičom, a zamkol za sebou dvere. V jednej ruke držal športovú tašku, v druhej oblek v ochrannom obale, ktorý si obliekol na pohreb svojej starej mamy pred piatimi týždňami.

Pozrel sa hore na jediný oblak, ktorý svietil oslnivou bielou v rannom slnečnom svite. Čakal ich ďalší dokonalý deň ako z pohľadnice na Floride. Opäť si pomyslel, že jeho starí rodičia si vybrali pekné miesto, kde sa usadiť navždy. Pensacola bolo vždy vojenské mesto a mnohí veteráni sa presťahovali na dôchodok do tejto oblasti. Bol presvedčený, že jeho starí rodičia, najmä jeho starý otec ako bývalý armádny mechanik, tam dokonale zapadli.

Kľúč pre realitnú maklérku, ktorá mala prísť neskôr, ukryl pod kvetináč. Nábytok bol už vysťahovaný, maliari dohodnutí a maklérka naznačila, že dom sa predá rýchlo. Tanner triedil veci po starých rodičoch väčšinu času z minulého mesiaca a v mysli si premietal posledné obdobie, ktoré strávil so starou mamou.

Ešte raz sa otočil, starí rodičia mu veľmi chýbali. Boli to jediní rodičia, ktorých kedy poznal, jeho skutočná matka bola slobodná a umrela niekoľko minút po Tannerovom narodení. Zmocnil sa ho čudný pocit, že už nie

sú na svete a pojem *sirota* mu prišiel výstižný. Matka preňho koniec koncov existovala len na fotografiách a done dávna o svojom biologickom otcovi nevedel vôbec nič. Starí rodičia sa o ňom nikdy nezmienili, čím Tannerovi naznačili, že jeho identitu nepoznajú. Tanner už dávno presvedčil sám seba, že to nie je dôležité. Niekedy túžil poznať svojich rodičov, ale vyrastal v milujúcom domove a na tom jedinom mu záležalo.

Zahnal dotieravé myšlienky a vykročil k autu, zaparkovanému na príjazdovej ceste. V duchu si povedal, že už na pohľad vyzerá rýchle. Išlo o repliku Shelby GT500KR z roku 1968 od Revology Cars v červenej farbe s bielymi pruhmi; bolo síce úplne nové, ale vyzeralo navlas rovnako ako tie, ktoré zišli z výrobnéj linky pred viac ako polstoročím. Bola to najväčšia márnوترatnosť, akú si kedy Tanner kúpil. Kiežby bol jeho starý otec nažive, aby auto videl. Obaja milovali silné motory pod kapotou, a hoci toto nebol originál, bol stvorený na jazdu a nie na to, aby stál v garáži nejakého zberateľa, čo mu úplne vyhovovalo.

S príchodom leta i tak napokon skončí v garáži.

Tanner napchal tašky do kufra vedľa škatule s vecami z domu, ktoré si nechal na pamiatku. Ruksak už mal na sedadle spolujazdca. Motor zaburácal. Prechádzal mestom k diaľnici, a keď míňal obchodné reťazce a reštaurácie s rýchlym občerstvením, preblesklo mu hlavou, že Pensacola ho okrem pláže nijako zvlášť neohromila. Veľmi sa neodlišovala od iných miest v rôznych štátoch, ktoré nedávno navštívil.

Stále si zvykal na jednotvárnosť väčšiny miest v Spojených štátoch. Ktovie, či sa niekedy prestane cítiť ako cudzinec vo vlastnej krajine.

Ako šoféroval, myšlienky mu zabľúdili k významným momentom jeho života: mladosť prežitá na tucte rôznych

vojenských základní v Nemecku a Taliansku, základný výcvik v Benningovej pevnosti v Georgii, takmer pätnásť rokov v armáde. Početné misie na Strednom východe a po odchode z armády práca v bezpečnostných službách pre USAID – Americkú agentúru pre medzinárodný rozvoj, všetko strávené v zahraničí.

A odvtedy?

V podstate bol neustále v pohybe, už len preto, lebo tak bol zvyknutý. Posledných pár rokov strávil na cestách, ktoré ho viedli krajinami krížom-krážom. Naplnil svoj telefón fotografiami národných parkov a rôznych pamätníkov, spojil sa so starými známymi, a čo bolo dôležitejšie, navštívil rodiny priateľov z armády, ktorí zahynuli. Mohol by vymenovať dvadsiatich troch kamarátov, ktorých zabili alebo umreli vlastnou rukou po odchode zo služby. Pozhovárať sa s ich vdovami či rodičmi mu pripadalo správne, akoby sa približoval k odpovedi, ktorú potreboval, aj keď stále netušil, aká vlastne bola otázka.

Na zozname mal viac rodín, ktoré zamýšľal navštíviť, ale jeho výlety po krajine sa nečakane skončili minulý október, keď sa dozvedel, že jeho starej mame už nezostáva v živote veľa času. Napriek ich pravidelným telefonátom a esemeskám sa mu nezmienila o tom, že jej pred niekoľkými mesiacmi diagnostikovali nevyliciteľné pľúcne ochorenie. Okamžite sa vybral do Pensacoly, kde ju našiel v starostlivosti opatrovateľky podopretú vankúšmi v posteli. Prvé, čo mu pri pohľade na ňu prebehlo hlavou, bolo, že vyzerala drobnejšia, než si ju pamätal. Dýchala namáhavo aj s pomocou kyslíkovej fľaše a rozprávala pomaly a trhane. Pri pohľade na jej viditeľne zlý zdravotný stav mu stiahlo žalúdok a niekoľko ďalších mesiacov sa od nej takmer nepohol. Prebral na seba veľkú časť opatery,

krmil ju, pomáhal s hygienou a často spával na ležadle, ktoré si postavil v jej spálni. Pripravoval husté, kaloricky výdatné mliečne koktaily a kašovité jedlá, mäkké natoľko, že ich mohlo prehltnúť aj bábätko. Nežne jej česal zrednuté vlasy a balzamom natieral popraskané pery. Počas popoludní, keď nespala, jej čítal zo zbierky poézie Emily Dickinsonovej, zatiaľ čo ona uprene sledovala výhľad z okna.

Týždne plynuli a starej mame sa rozprávalo čoraz ťažšie, a tak väčšinu rozhovoru viedol on. Rozprával o Grand Canyone, Gracelande, hoteli z ľadu v severnom Wisconsinu a o ďalších miestach v nádeji, že bude rovnako nadšená ako on, ale namiesto toho sa vo výraze jej tváre zračili obrovské obavy. Zdalo sa, že hovorí: Bojím sa *ťa* opustiť, *tvoj život* nie je usporiadaný. Keď sa snažil vysvetliť, že jeho nedávne cesty boli spôsobom, ako si uctiť priateľov, ktorých stratil, zavrtila hlavou. „Potrebuješ... domov,“ zachripela, než podľahla dlhému záchvatu kašľa. Keď napokon ustal, pokynula mu, aby jej z nočného stolíka podal zápisník a pero. *Nájdi miesto, kde patríš, a urob z neho svoj domov*, načmárala.

Vedel, že by ju sklamalo, keby zistila, že sa nemieni usadiť, a preto jej nepovedal nič o Vinceovi Thomasovi, starom priateľovi z USAID, ktorý sa mu ozval ešte v januári. Vince odchádzal do Afriky, kde dostal nové miesto. Kedysi pracovali spolu v Kamerune a Vince mu povedal, že potrebuje zástupcu vedúceho bezpečnosti, ktorý pozná krajinu a jej politiku. Tanner ponuku prijal, vtedy mu to pripadalo ako urobiť v živote ďalší dobrý krok.

Teraz, prvý raz po mesiacoch opäť na diaľnici, sa mu rovná krajina severnej Floridy zliata do rozmazanej šmuhy. Po krátkej návšteve najlepšieho priateľa Glena Edwardsa a jeho rodiny Tanner plánoval cestovať do

Asheboro v Severnej Karolíne, zvedavý, čo tam zistí, ak vôbec niečo.

Asheboro.

Stará mama mu napísala názov mestečka do zápisníka a onedlho potom upadla do kómy.

II

Ako Pensacola, tak aj východ Severnej Karolíny bol obľúbenou destináciou vyslúžilých veteránov. Po odchode z armádnej špeciálnej jednotky Delta sa Glen postavil na vlastné nohy. Viedol taktickú skupinu, ktorá cvičila policajné tímy a jednotky rýchleho nasadenia SWAT z celej krajiny. Mal dom v Pine Knoll Shores s výhľadom na lagúnu Bogue Sound a s manželkou Molly vychovávali dve deti, ktoré o chvíľu išli na druhý stupeň základnej školy. Tanner nebol prekvapený, keď ho Glen privítal na verande s fľašou piva, hneď ako vystúpil z auta; počas služby v armáde prežili spoločne toho toľko, až sa zdalo, akoby si dokázali čítať myšlienky.

Dom sa pýšil vysokými stropmi a úžasnými výhľadmi a vládol v ňom prirodzený chaos rodinného života, s rukami nakopenými v kúte a so športovým výstrojom naskladaným pri dverách. Keď sa deti nedožadovali pozornosti od Glena, upriamili sa na Tannera, ukazovali mu videohry a vypytovali sa ho, či si s nimi pozrie film. Užíval si to plnými dúškami, vždy mal rád deti, a Molly, s jej ľahkým úsmevom a trpezlivým prístupom, bola typom ženy, ktorá v Glenovi prebúdza to najlepšie.

Strávil s nimi tri dni, jedol s nimi a navštívil ich rodinu. Zašli si na pláž a do akvária v Severnej Karolíne, po večeroch sa zhovárali na zadnej verande pod baldachý-

nom hviezd. Molly sa zvyčajne pobrala do postele prvá a potom Tanner a Glen viedli dlhé rozhovory.

Prvú noc Tanner rozprával Glenovi o svojich cestách a zaujímavých miestach, ktoré videl, a potom opisoval návštevy rodín priateľov, ktorých stratili. Glen počas tejto časti mlčal, mnohých z nich poznal aj on, až napokon priznal, že by to nedokázal urobiť.

„Netuším, čo by som im vôbec povedal.“

Tanner vedel, čo mal na mysli, nebolo to vždy ľahké ani pre neho, najmä keď šlo o samovraždu, a konverzácia sa napokon presunula na ľahšie témy. Povedal Glenovi o budúcej práci v Kamerune a na konci hovoril o posledných pár mesiacoch v Pensacole vrátane prekvapivého odhalenia, s ktorým sa mu konečne stará mama zverila a ktoré vysvetľovalo jeho ďalšiu cestu do Asheboro.

„Počkaj,“ ozval sa Glen, keď sa zdalo, že naplno spracoval informáciu. „Povedala ti to až teraz?“

„Najskôr som si myslel, že je zmätená, ale keď mi to napísala, vedel som, že to myslí vážne.“

„Aké pocity to v tebe vyvolalo?“

„Bol som asi v šoku, dokonca som sa trochu hneval. Zároveň som vedel, že verí, že pre mňa urobila správnu vec, keď to tajila. Akoby si myslela, že ma tým nejako chráni. A... stále ju milujem. Pre mňa boli oni skutoční rodičia.“

Glen stisol pery a nevyriekol nič, ale neskôr, počas ich posledného spoločného večera, sa k tejto téme vrátil. „Premýšľal som o tom, čo si mi vtedy večer povedal, a musím priznať, že mám o teba trochu obavy, Tan.“

„Pretože si myslíš, že robím chybu, keď idem do Asheboro?“

„Nie,“ odvetil Glen. „Tvoja zvedavosť týkajúca sa minulosti mi dáva dokonalý zmysel. Dopekla! Keby mi nie-

kto oznámil takú šokujúcu správu, asi by som urobil to isté. Vrásky na čele mi robí tvoj spôsob života, odkedy si skončil v poslednej práci. Naozaj chápem, že si si doprial trochu času na cestovanie a návštevy priateľov a tak podobne, a je mi jasné, že si sa musel postarať o starú mamu, keď ochorela. Ale vrátiť sa do Kamerunu? Nechápem prečo. Napadlo mi, že odkladáš vlastný život, namiesto toho, aby si ho skutočne žil. Dokonca sa vraciaš späť. Veď si nikdy nemal ani vlastný dom, však? Neunavuje ťa už život večne na cestách?“

Už rozprávaš ako moja babka, pomyslel si Tanner, no nechal si to pre seba. Iba pokrčil plecami. „Páčilo sa mi tam.“

„Chápem,“ povzdychol si Glen. „Len chcem, aby si vedel, že ak sa kedykoľvek rozhodneš usadiť, čaká na teba práca v mojej firme. Môžeš žiť kdekoľvek, nastavíš si vlastný plán a budeš mať šancu znovu pracovať s niektorými chlapmi z Delty. Molly má dokonca slobodnú sestru.“ Glen niekoľkokrát po sebe nadvihol obočie, čo Tannera rozosmialo.

„Vďaka,“ povedal a odpil si piva.

„A čo sa týka tvojho pátrania...“

„Nepovedal si práve, že chápeš moju zvedavosť?“

„Povedal. Zaujíma ma len, či nevyskúšaš 23andMe či jednu z tých iných DNA stránok?“

„Skúsil som ich všetky, ale okrem páru veľmi vzdialených príbuzných v Ohio a Kalifornii z neviem koľkého kolena tam nebol nikto. Musela to byť malá rodina. Ak máš nejaké nápady, ktoré by mi uľahčili pátranie, som samé ucho.“

„Nemám,“ odvetil, „a tvoj plán je rozhodne staromódny, ale ktovie? Takto ľudia kedysi po niekom pátrali, však? Možno budeš mať šťastie.“

Tanner prikývol, ale tiež mu napadlo, aké sú šance nájsť niekoho po viac ako štyridsiatich rokoch, najmä keď boli krstné mená a priezviská také bežné, že je to ako hľadať ihlu v kope sena. Vygooglil si, že len v Spojených štátoch žili takmer dva milióny ľudí s rovnakým priezviskom a viac než sto z nich žilo v Asheboro.

Samozrejme, za predpokladu, že sa spomienkam starej mamy dalo v tej chvíli vôbec veriť. Trasľavým, takmer nečitateľným rukopisom sa jej podarilo načmárať iba:

*Tvoj otec
Dave Johnson
Asheboro NC
Je mi to ľúto*

III

Z Pine Knoll Shores trvala cesta do Asheboro štyri hodiny. Po príchode do mesta sa Tanner zastavil vo Wal-marte po mapu, zápisník a perá, potom zamieril ku knižnici. S pomocou milej panej pri pokladnici sa dozvedel, že hoci knižnica nemala telefónne zoznamy zo sedemdesiatych alebo z osemdesiatych rokov, podarilo sa jej vyňúrať jeden z roku 1992. To muselo stačiť.

Ďalší krok, nájsť svojho otca, muža, ktorého nikdy nepoznal.

Na jednom z knižničných stolov rozložil mapu a rozdelil mesto na štyri kvadranty.

Potom si zo starého telefónneho zoznamu vypísal mená a adresy všetkých ľudí s priezviskom Johnson a označil si ich približnú polohu na mape. Pomocou iPhoneu porovnal Johnsonovcov z aktuálneho zoznamu

na internete s tými zo starého telefónneho zoznamu a na mape zakrúžkoval tých, ktorí sa zhodovali. Ak má klopať na dvere, nech to urobí čo najefektívnejšie.

Nestihol to dokončiť pred zatvorením knižnice, čo znamenalo, že sa bude musieť vrátiť v pondelok. Zvážil aj návštevu okresných úradov; záznamy z katastra nehnuteľností by mu mohli pomôcť pri pátraní, ale aj to bude musieť počkať do začiatku týždňa.

Po tom, čo si zložil veci v hoteli Hampton Inn a cítil potrebu natiahnuť si nohy, preskúmal centrum mesta. Prešiel sa okolo obchodu so starožitnosťami, kvetinárstva a niekoľkých butikov, ktoré zaberali prízemie budov postavených začiatkom minulého storočia. V centre mesta bol krásny park a napriek hustnúcim mračnám na oblohe sa chodníky hemžili ľuďmi so psami na vôdzkach a tlačiacimi detské kočíky. Táto scéna naňho pôsobila ako návrat do minulosti a Tanner sa pokúšal predstaviť si, aké to bolo vyrastať tu. Zoznámili sa moji rodičia práve tu? pomyslel si. Pokiaľ vedel, jeho starí rodičia žili inde, tak ako sa mohli ich cesty vzájomne pretnúť? Ďalšie otázky, ktoré mu stará mama už nikdy nezodpovie. Kiežby mohol stráviť s ňou viac času.

Stihol sa vrátiť do hotela krátko predtým, než začali padať prvé kvapky dažďa. Čítal si až do večere, pohrúžený do knihy o bojisku v Tichomorí počas druhej svetovej vojny. Hlavou mu preblesklo, ako odvtedy pokročili spôsoby modernej vojny, hoci niektoré ničivé účinky na vojakov zostali rovnaké.

Keď mu zaškvrkalo v žalúdku, našiel si cez mobil športový bar, kde sa chcel navečerať. Keď zastal pred podnikom Coach's, prekvapilo ho, že parkovisko je plné. Obkrúžil ho dva razy, než našiel voľné miesto. Prešiel k vchodu a len čo otvoril dvere, omráčil ho hluk

z viacerých televíznych obrazoviek, ktoré nahlas vysielali vysokoškolský basketbalový zápas, a dav povzbudzujúcich fanúšikov. Hmlisto si spomenul, že Glen sa zmienil o turnaji mužského basketbalu Národnej vysokoškolskej atletickej asociácie, ktorý volali marcové šialenstvo.

Tanner sa predieral davom, inštinktívne skúmal tváre a reč tiel vôkol seba, a všimal si tých, ktorí boli opití alebo mohli mať bojovú náladu. Neďaleko baru, okolo vysokého stola, spozoroval troch mužov, ktorí pravdepodobne mali pri sebe zbrane. Každý z nich mal charakteristické vydutie v oblasti krížov, no podľa ich účesov a držania tela usúdil, že sú to policajti po službe alebo šerifovi zástupcovia, ktorí sa po práci prišli zabaviť. Napriek tomu si vybral miesto pri bare, odkiaľ mal na očiach ich aj ostatných hostí. Starých návykov sa ťažko zbavuje.

Keď si ho barman konečne všimol, objednal si burger a domáce pivo miestneho výrobcu, a oboje si vychutnal. Po tom, čo barman odniesol prázdny tanier, bezmyšlienkovito sledoval zápas, zatiaľ čo dopíjal svoje pivo. Ako si odchlipol, dav zrazu zaburácal. Tanner inštinktívne znehybnel. Televízie púšťali opakovaný záber, kde rozohrávač triafa trojbodový kôš. Vydýchol, no zároveň zachytil iný zvuk, ktorý tam akosi nepatril.

Hlas. Ženský hlas.

„Povedala som, PUSTŤ MA!“

Otočil sa a uvidel mladú ženu s tmavohnedými vlasmi. Stála vedľa boxu a urputne sa snažila vyslobodiť si ruku zo zovretia mladíka s obrátenou šiltovkou. Tanner napočítal asi päť tínedžerov – troch chlapcov a dve dievčatá vrátane brunetky – a sledoval, ako sa jej konečne podarilo ruku vytrhnúť. Hoci sa nechcel do toho zaplietť, bol

ostrážitý voči mužom, ktorí zneužívali fyzickú silu na zastrážovanie žien. Ak ju ten chalan znovu chytí, bude nútený zakročiť.

Našťastie dievčina zlostne odpochoďovala k vchodovým dverám. Jej blondavá kamarátka rýchlo vyklzla z boxu a utekala za ňou. Chlapci pri stole sa rozosmiali a pokrikovali za odchádzajúcimi dievčatami.

Hlupáci.

Tanner obrátil pozornosť opäť k televízoru, a keď mu zostávalo už len pár dúškov piva, odložil ho bokom, pripravený odísť. Keď si bral bundu, pohľadom zablúdil k boxu, ktorý predtým pozoroval, a uvedomil si, že chalan s obrátenou šiltovkou – ten, ktorý bol hrubý k dievčatu – už pri stole nebol, hoci jeho dvaja kamaráti zostali.

Dokelu!

Náhľivo sa predral davom k východu. Keď vybehol z baru, preletel očami po parkovisku a zbadal chalana so šiltovkou a obe dievčatá pri čiernom SUV. Už z diaľky bolo jasné, že sa znovu hádajú. Chlapec so šiltovkou zase zdrazil dievča za ruku, ale tentoraz jeho pokusy vyslobodiť sa boli márne. Tanner sa pohol k nim.

„Nejaký problém?“ zavolať.

Všetky pohľady sa obrátili jeho smerom.

„Kto, dopekla, si?!“ zavrčal chalan v šiltovke bez toho, aby dievča pustil.

Tanner sa približoval, až kým nebol od nich len pár krokov. „Pusti ju!“

Keď chlapec nereagoval, Tanner urobil ešte jeden krok. Prebudili sa v ňom reflexy z Delta výcviku, všetky nervové zakončenia v najvyššej pohotovosti. „To nebola prosba,“ vyriekol vyrovnaným, pevným hlasom.

Mladík chvíľu váhal, no nakoniec ruku dievčatu pustil. „Len som chcel hovoriť so svojou priateľkou.“

„NIE SOM tvoja priateľka!“ zajačala zrazu brunetka. „Vyšli sme si spolu len raz! Ani neviem, prečo si tu!“

Tanner sa obrátil k nej a všimol si, že si trie ruku, akoby ju stále bolela. „Chceš s ním hovoriť?“

Pustila si ruku. „Nie,“ odvetila ticho. „Chcem len ísť domov.“

Tanner zabodol pohľad do mladíkových očí. „Povedala to dosť zrozumiteľne,“ poznamenal. „Radšej sa vráť do baru, kým sa do niečoho nenamočíš.“

Chlapec v šiltovke otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, no rozmyslel si to. O krok ustúpil a nakoniec sa otočil a odkračal. Tanner ho sledoval, kým mladík nevošiel dovnútra, a potom znovu upriamil pozornosť na dievča.

„Si v poriadku?“ opýtal sa.

„Asi áno,“ zamrmlala, vyhýbajúc sa jeho pohľadu.

„Bude v pohode,“ ozvala sa jej kamarátka. „Nemusel si ho tak vystrašiť.“

Možno, pomyslel si Tanner, a možno nie. Zo skúsenosti vedel, že zraniť ego je často lepšie než iné možnosti. Teraz to vyšlo.

„Prajem vám pekný večer,“ prikývol. „Šoférujte bezpečne.“

Zamieril na opačný koniec parkoviska a našiel svoje auto. Usadil sa za volant a prešiel uličkou pomedzi autá k výjazdu. Keď míňal miesto, kde stretol trojicu tínedžerov, dievčatá už boli preč.

Keď mu napadlo, že potrebuje telefón kvôli navigácii, zastavil a nahol sa, aby ho vytiahol zo zadného vrečka. V tej chvíli na strane spolujazdca veľké čierne SUV náhle a plnou rýchlosťou cúvlo do uličky. Skôr než Tanner stihol zareagovať, pocítil, ako zadná časť jeho auta prudko odskočila do strany. Hlavou mu šklblo

a začul zvuk škripajúceho kovu. A potom bolo naraz po všetkom.

Ako ho učili pri výcviku, automaticky skontroloval, či nie je zranený. Ruky a nohy boli v poriadku, nekrvácal, a hoci ho ráno možno bude bolieť krk a chrbát, nič vážne mu nebolo.

Lenže jeho auto...

Zhlboka sa nadýchol, keď otvoril dvere, dúfajúc, že škody nebudú také zlé, ako sa mu podľa zvukov zdalo, ale obával sa najhoršieho. Najskôr obišiel predok auta, potom prešiel dozadu a uvidel, že zadná časť Shelby bola zdeformovaná natoľko, že tlačila na pneumatiku. Jedno svetlo bolo rozbité a náraz otvoril kufor. Keď sa ho pokúsil zatvoriť, zámka nezapadla.

Moje auto, lamentoval v duchu. Moje nové auto...

Zaliala ho prudká vlna zlosti, a tak mu chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že vodič druhého auta ešte stále nevystúpil z vozidla. Bolo to väčšie SUV, Suburban, a Tanner sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol, aby sa upokojil. Keď sa presvedčil, že zvládne situáciu bez toho, aby stratil nervy, zamieril k vodičovej strane, ktorá vyzerala nepoškodená.

Keď sa priblížil k autu, dvere sa otvorili a objavili sa tenké, roztrasené nohy. Tanner zmeravel, keď sa ocitol zoči-voči tej brunetke. Bola bledá, oči mala vyplštené a vydala dusivý zvuk, nato si rukami zakryla tvár a rozvzlykala sa.

„Preboha!“ zamrmľal si Tanner popod nos. „To mám za to, že sa snažím byť milý.“

Doprial jej minútu, potom ďalšiu. Podľa veku dievčata a jeho reakcie si domyslel, že to bola prvá nehoda, čo je vždy traumatický zážitok. Keď sa brunetkin plač utišil, utrela si nos do rukáva. Tanner stisol pery. Ak na ňu zvýši

hlas, vyvolá tým ďalší vodopád slz, čo bolo to posledné, čo chcel.

„Počúvaj ma,“ prihovoral sa jej vecným tónom, aký použil predtým na chlapca v šiltovke. „Najskôr mi povedz, ako sa voláš.“

Chvíľu trvalo, kým jeho slová zaregistrovala. Pozrela hore, akoby sa snažila sústrediť. „Mama ma zabije,“ hlesla.

Bože, pomôž mi, pomyslel si Tanner. Hoci neodpovedala na jeho otázku, bral jej vyjadrenie ako znak, že premýšľa jasne. „Chcem sa uistiť, že nie si fyzicky zranená. Môžeš otáčať hlavou zo strany na stranu? Takto. A potom skúsiť prikývnuť, dobre? Bolí ťa hlava alebo krk?“ spýtal sa Tanner.

„Nie,“ posmrkávalo dievča.

„Čo ruky, nohy a chrbát? Necítiš v nich brnenie, bodanie, bolesť alebo znečivilenie? Vieš sa otočiť?“

Na okamih sa zamračila, potom pohýbala plecami a zakrútila bokmi. „Zdá sa, že všetko je v poriadku.“

„Mám skúsenosti s prvou pomocou, ale nie som lekár. Zdá sa, že si sa nezranila, ale radšej by ťa mal niekto pre istotu vyšetriť.“

„Moja mama je doktorka,“ povedala duchom inde.

Keď si všimol, že sa jej stále trasú ruky, zachoval si chlácholivý tón. „Toto parkovisko je súkromný pozemok, takže pravdepodobne nemusíme volať políciu, ale môžeš nájsť svoj vodičský preukaz, technický preukaz a poistnú kartu?“

„Políciu?“ spýtala sa zdesene.

„Práve som povedal, že ich nemusíme volať...“

„Ona mi už nikdy nekúpi vlastné auto,“ prerušila ho.

Tanner obrátil oči k nebu a skúsil to znovu. „Prosím, môžeš nájsť doklady, ktoré potrebujeme? Technický, vodičský preukaz, poistné údaje.“

Žmurkla. „To je mamino auto,“ zašepkala. „Neviem, kde je techničák. Ani poistné papiere.“

„Pozri ich v odkladacej priehradke alebo v stredovej konzole.“

Dievčina sa otočila, stále pôsobila vyvedená z rovnováhy, a pomaly sa vyšplhala do SUV. Tanner si medzitým odfoťil telefónom nehodu z rôznych uhlov. Keď sa dievča konečne vrátilo, podalo mu technický preukaz a svoj vodičský preukaz.

„Neviem nájsť poistnú kartu, ale mama pravdepodobne vie, kde je.“

Tanner obrátil technický preukaz a na zadnej strane našiel názov poisťovne spolu s číslom poistnej zmluvy. „Je to tu.“ Odfotil si to a podal jej doklady späť. Keďže zjavne netušila, čo má robiť, vytiahol vlastné doklady.

„Máš mobil?“

Dievča uprene hľadalo na škody na vozidlách. „Čo?“

„Odfot si môj vodičský aj technický preukaz a poistnú kartu.“

„Mám vybitú baterku.“

Samozrejme, že sa jej vybil mobil. Použil teda svoj a odfoťil svoje karty. „Povedala si, že je to auto tvojej mamy, však? Pošlem fotky mojich údajov tebe aj jej.“ V mobile našiel klávesnicu na vytukávanie čísel. „Nadiktujes mi vaše telefónne čísla?“

„Nemôžete mi to poslať v esemeske?“ opýtala sa. „Aby som mohla mame vysvetliť, čo sa stalo, skôr než jej prídu fotografie od neznámeho čísla?“

Tanner to zvážil. „Dobre,“ súhlasil, „pošlem to tebe, ale dáš mi aj jej číslo? Len pre istotu.“

Najskôr mu nadiktovala svoje číslo, potom číslo na matku. Uložil si ich a poslal fotky. Keď na ňu opäť pozrel, všimol si, že si hryzie peru.